

allerede i Flertalspressen, at Socialdemokraterne selvfølgelig kun havde Ord i Sagen, at Stauning optraadte med en Række Bravader. Ja, vi kender Recepten, vi kender Formen, under hvilken Regeringspressens Læsere forsynes med Oplysninger om, hvad der har foreligget her.

Jeg forstaar meget vel, at der under disse Forhold kan blive, om jeg saa maa sige, en vis Mening i nogle Sider af den Kritik, som af og til lyder overfor Rigsdagen, thi denne Kritik har sin Baggrund i, at der intet positivt udrettes, at vi overfor noget saa alvorligt som hele den økonomiske Situation bestandig fra Flertallets Side ser Sagerne skudt ud til ny Overvejelse, til ny Talen. Thi hvem er det, der skal udrette noget, og hvem kan hindre, at der kun tales og intet udrettes? Det kan Regeringen, det kan Flertallet. Det er selvfølgelig Regeringen og Flertallet, der har Pligt til at yde den positive Indsats, til at søge for, at der sker noget, at der bliver Virksomhed i Stedet for Stilstand. Af disse Aars umulige Regimente forstaar jeg meget vel, at der ogsaa er udsprunget en Kritik over Rigsdagen af den Art, jeg her har nævnt. Denne Kritik har altsaa til en hvis Grad sin Berettigelse og vil ikke forstumme, før der udrettes noget positivt til Afhjælpning af de Forhold, under hvilke ikke blot Arbejderne, men ogsaa andre store Dele af det danske Samfunds forskellige Klasser i saa høj Grad lider.

Der er ikke fra Regeringen eller fra Regeringspartierne gennem deres Ordførere under denne Forhandling tilsagt nogen Forbedring, der er ikke tilsagt Midler til Imødegaaelse af Arbejdsløsheden, ej heller tilsagt det, vi subsidiært maatte ønske, en Bedring af den Understøttelse, som de arbejdsløse skal leve af. Man har bestemt afvist Tanken om en Forhøjelse af Understøttelserne fra den højtærede Ministers Side, og Venstres Ordfører i denne Sag (Stengaard-Kirkegaard), som selv har været Medforslagsstiller til et Forslag om Forhøjelse af Understøttelserne i C-Nævnet, sagde i Gaar ikke et Ord om, at Understøttelserne burde forhøjes. Han tav overfor denne vigtige Side af Problemet, hvad jeg i høj Grad beklager, thi det var jo her, Afgørelsen egentlig skulde træffes. De arbejdsløse vil derfor ikke være i Tvivl om, hvem det er, som trykker dem nedad, hvem det er, som er Skyld i den fortsatte Vanskelighed, hvorunder de lever.

Det forekommer mig, at det Punkt, om hvilket den højtærede Minister sagde, at vi var kommet for tidligt dermed, Spørgs-

maalet om Importreguleringen og eventuelt ogsaa andre Valutaforanstaltninger, saaledes som man i flere andre Lande har gennemført dem, er af en saadan Vigtighed, at der vel er Grund til at betragte denne Sag og til at ønske den behandlet af Administrationen snarest muligt, thi der trives intet hverken i Handelslivet eller i Industrien under den forfærdelige Usikkerhed, hvorunder Samfundet nu lider. Jeg har ikke blot Lejlighed til at høre, hvad man mener om disse Ting blandt Arbejderne, jeg har ogsaa haft Lejlighed til at høre fra autoritativ Side indenfor Handelen og Industrien, i hvor høj Grad man lider under den Usikkerhed, som netop dette Forhold medfører, at man intet som helst ved om, hvordan det vil gaa med Loven om Importregulering. Jeg tror derfor, det er ganske urigtigt, naar man mener, at vi er kommet for tidligt, eller at vi har gjort noget galt ved at føre denne Sag frem. Vi har ganske sikkert her ført Krav frem, i hvilke Industrien og Handelen føler sig stærkt interesseret, Krav, som vi fører frem, medens de Konservative forsigtigt holder sig tilbage og nøjes med Talemaader af samme Art som dem fra selve Regeringspartiet om Nødvendigheden af nærmere Overvejelse af denne Sag. Gang efter Gang i de forløbne Aar under denne Regering har vi søgt at føre disse Spørgsmaal frem, Gang efter Gang er der kommet intet eller uhyre lidt ud af de Overvejelser, som har fundet Sted.

Til hvad jeg alt har sagt, vil jeg gerne føje — vi har sagt det mange Gange tidligere —, at vi mener ikke, en enkelt Foranstaltning er tilstrækkelig til at afhjælpe Krisen. Der skal rimeligvis gennemføres flere forskellige Foranstaltninger, og det er mig bekendt, at man i Handelskredse i høj Grad interesserer sig for Gennemførelsen af saakaldte Valutaforanstaltninger til Stabilisering af Forholdene. Det siger sig selv, at den Tilstand, vi nu lever under, hvor den danske Krones Værdi synker, og hvor andre Landes Mønt er i en bestandig Bevægelse, gør det uundholdeligt overhovedet at have med Handel, Omsætning og industriel Virksomhed at gøre. Jeg spørger derfor, om ogsaa dette Spørgsmaal om saakaldte Valutaforanstaltninger hører med til de Overvejelser, som finder Sted, om det ikke er Hensigten her at overveje og søge gennemført Foranstaltninger Mage til dem, man har gennemført i Sverige, Foranstaltninger, hvorved man har bidraget stærkt til Stabilisering af den svenske Krone og derved ganske utvivlsomt har gavnet den svenske Handelsstand og industrielle Stand